

Sygn. akt V KO 8/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **W. M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 marca 2019 r.

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 lutego 2009 r., III K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K [...], uznał W. M. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 15 lat pozbawiania wolności.

Sąd Apelacyjny [...] wyrokiem z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa [...], powyższy wyrok utrzymał w mocy.

Pismem z dnia 16 listopada 2018 r., określonym jako „prośba”, skierowanym do Sądu Okręgowego w L., a następnie przekazanym Sądowi Najwyższemu, W. M. wniósł o wznowienie postępowania oraz wyznaczenie obrońcy z urzędu, nie przedstawiając jednak rzeczowych argumentów przemawiających za takim

postąpieniem, w szczególności nie nawiązując w żaden sposób do ustawowych przesłanek wznowienia postępowania. Podał jedynie, że jego adwokat „bardzo słabo działa”, wymienił liczne pisma, które w latach 2014 - 2018 przesłał do różnych instytucji, w tym do Sądu Najwyższego, oraz wyraził rozczarowanie, że Sąd Okręgowy w L. wykazuje beczynność w sprawie, chociaż „są od Najwyższej Instytucji pozwolenia o wznowienia czy ułaskawienia”. Nadto pismem datowanym 27 lutego 2019 r. skierowanym do Sądu Najwyższego W. M. ponownie wystąpił o wznowienie postępowania w jego sprawie, nie tłumacząc, z jakiego powodu miałyby to nastąpić.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść obu pism skazanego każe uznać, że starania o wznowienie postępowania W.M. podejmuje dlatego, iż skazujący go wyrok uważa za niesprawiedliwy. Nie jest to jednak powód do wznowienia postępowania. Ustawodawca powody te ściśle określił w art. 540 - 540b oraz art. 542 § 3 k.p.k. i – co wcześniej nadmieniono – skazany nie twierdził, że któryś z nich, np. ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że nie popełnił przypisanego mu czynu, zachodzi. Zatem wniosek jawił się jako oczywiście bezzasadny, wobec czego należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania skazanego do usunięcia braków formalnych.

Dodatkowo celowe będzie nadmienić, że wystąpienie skazanego z kolejnym wadliwym wnioskiem o wznowienie postępowania najwyraźniej świadczy o tym, że nie przyjmuje on do wiadomości efektów swoich wcześniejszych starań w tym zakresie, zwłaszcza treści orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych pod sygnaturami V KO 56/15 i V KO 38/16, jak też treści pism kierowanych do niego przez Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej tego Sądu, oznaczonych sygnaturami V KO 98/16 oraz V KO 4/17. Deklarowana przez skazanego determinacja („ja tego nie zostawię w spokoju” – cytat z pisma), przy braku ustawowych podstaw do wznowienia postępowania, nie może jednak prowadzić do pożądanego przez niego rezultatu.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.